

RICK RIORDAN

BOHOVÉ
OLYMPU
PROROCTVÍ

FRAGMENT

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ
ÚSPĚŠNÉ SÉRIE

PERCY
JACKSON

BOHOVÉ OLYMPU PROROCTVÍ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Christopher Paolini – Eragon

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Rick Riordan

Bohové Olympu – Proroctví – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BOHOVÉ
OLYMPU

PROROCTVÍ

BOHOVÉ
OLYMPU
PROROCTVÍ

NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

*Věnováno Haleymu a Patrickovi,
kteří jsou vždy prvními posluchači mých příběhů.
Bez nich by nebylo Tábora polokrevných.*

JASON

Jason měl mizerný den už předtím, než dostal zásah bleskem.

Probudil se na zadním sedadle školního autobusu, netušil, kde je, a držel se za ruku s holkou, kterou neznal. To by ještě nebylo tak zlé. Ta dívka byla hezká, ale neznal ji a neměl ponětí, co vedle ní vůbec dělá. Posadil se zpříma, protřel si oči a pokoušel se přemýšlet.

Na sedadlech před ním se povalovali kluci a holky, poslouchali iPody, povídali si nebo pospávali. Všichni vypadali asi jako on... Na patnáct? Šestnáct? Tak tohle už ho vážně vyděsilo. Nevěděl ani, kolik mu je let.

Autobus se kodrcal po hrbolaté cestě. Za okénky se pod jasně modrou oblohou táhla poušť. Snažil se vzpomínat... Poslední, co si pamatuje...

Ta holka mu stiskla ruku. „Jasone, není ti nic?“

Oblečená byla v obnošených džínách, turistických botách a sportovní flísové bundě. Čokoládově hnědé vlasy měla křivě sestříhané a rozčepýřené, s tenkými copánky po stranách.

Nemalovala se, jako by na sebe nechtěla upozorňovat; ale nefungovalo to. Byla vážně hezká. Její oči se měnily jako kaleidoskopy – chvílku se barvily do hněda, do modra a hned zas do zelena.

Jason jí pustil ruku. „No, já ne –“

Vpředu v autobuse houkl nějaký učitel: „Tak pozor, holoubci moji, teď mě poslouchajte!“

Ten chlap byl zřejmě tělocvikář. Basebalka mu na hlavě seděla tak, že byly vidět jen slídivé oči. Měl rozježenou kozí bradku a tvářil se nerudně, jako by kouzl do plesnivé svačiny. Pod jasně oranžovým trikem s límečkem se rýsovaly vypracované paže a hrud'. Nylonové tepláky a tenisky měl bílé jako sněh. Kolem krku mu visela píšťalka a u opasku megafon. Šel by z něj strach, kdyby neměřil metr padesát. Když se postavil do uličky mezi sedadly, někdo vykřikl: „Vstaňte, trenére Hedge!“

„Já to slyšel!“ Trenér pátral pohledem po autobuse, kdo to řekl. Zastavil se na Jasonovi a zachmuřil se ještě víc.

Jasonovi přejel po zádech mráz. Ten trenér jistě ví, že sem nepatří. Zavolá si ho, zeptá se, co dělá v autobuse – a Jason neměl tušení, co mu řekne.

Ale trenér Hedge uhnul pohledem a odkašlal si. „Za pět minut jsme na místě! Držte se ve dvojicích. Neztraťte pracovní listy. A kdo z vás, holoubci moji, vyvede nějaký malér, toho osobně odprovedím zpátky do školy a líbit se mu to nebude.“

Vzal baseballovou pátku a naznačil odpal.

Jason se podíval na holku vedle sebe. „To smí, takhle s námi mluvit?“

Pokrčila rameny. „Vždycky tak mluví. Tohle je škola Wilderness. Vaše děti tu vychováváme jako zvířata.“

Řekla to jako nějaký starý společný vtípek.

„Tohle bude asi omyl,“ zavrtěl hlavou Jason. „Já sem nepatřím.“

Kluk před ním se obrátil a zasmál se. „Jo, jasně, Jasone. Všichni jsme tu nespravedlivě! Já jsem neutekl šestkrát z domu a tady Piper neukradla BMW.“

Dívka se začervenala. „Já to auto vážně neukradla, Leo!“

„Páni, já zapomněl, Piper. Jak jsi to říkala? Žes ‚přemluvila‘ toho dealera, aby ti ho půjčil?“ Podíval se na Jasona s povytaženým obočím, jako by chtěl říct: *Ty bys jí to věřil?*

Leo vypadal jako snědý Santův skřítek, měl kudrnaté černé vlasy, špičaté uši, příjemný dětský obličej a uličnický úsměv, který napovídal, že jeho nositeli není radno svěřovat zápalky ani nic ostrého. Dlouhé mrštné prsty se na chvilku nezastavily – bubnovaly o sedadlo, zastrkovaly vlasy za uši, pohrávaly si s knoflíky vojenské maskovací bundy. Ten kluk byl buď od přírody hyperaktivní, nebo do sebe nacpal cukru a kofeinu, že by to položilo bizona.

„No nic,“ pokračoval Leo, „doufám, žes vzal svůj papír s úkoly, protože já ho už dávno spotřeboval do foukačky. Co na mě tak zíráš? Zas mi někdo něco načmáral na ksicht?“

„Já tě neznám,“ přiznal Jason.

Leo se na něj zazubil jako krokodýl. „Jasně. Nejsem tvůj nejlepší kámoš. Jsem jeho ďábelský klon.“

„Leo Valdezi!“ zařval trenér Hedge zepředu. „Máš tam nějaký problém?“

Leo zamrkal na Jasona. „Koukej.“ Obrátil se dopředu. „Promiňte, trenére! Je vás tu špatně slyšet. Mohl byste si vzít megafon, prosím?“

Trenér Hedge zabručel, jako by se zaradoval, že dostal příležitost použít megafon. Odepnul si ho od opasku a spustil, ale vyšly z něj zvuky jako zpod masky Dartha Vadera. Studenti se rozřehtali. Trenér to zkusil znovu, ale tentokrát megafon zabučel: „Kravička dělá búúú!“

Žáci nadšeně vyli a trenér odhodil megafon. „Valdezi!“

Piper potlačila smích. „Bože můj, Leo, jaks to provedl?“

Leo povytáhl z rukávu malý šroubovák. „Jsem šikula.“

„Vážně, lidi,“ ozval se Jason. „Co tady dělám? Kam to jedeme?“

Piper se zamračila. „Děláš si legraci, Jasone?“

„Ne! Já netuším –“

„Jasně, že si děláš legraci,“ odbyl ho Leo. „Chce mě dostat za tu holicí pěnu na tom zákusku, co?“

Jason na něj nechápavě koukal.

„Ne, podle mě to myslí vážně.“ Piper ho zkusila zas vzít za ruku, ale odtáhl ji.

„Mrzí mě to,“ vysvětloval. „Ale nemůžu – nedokážu –“

„Tááák!“ vyjekl trenér Hedge zepředu. „Zadní řada se dobrovolně hlásí na úklid po obědě!“

Ostatní zajásali.

„To je ale překvápko,“ zamumlal Leo.

Ale Piper upírala pohled na Jasona, jako by se nemohla rozhodnout, jestli se má urazit, nebo trápit. „Praštil ses do hlavy, nebo co? Ty vážně nevíš, kdo jsme?“

Jason bezmocně pokrčil rameny. „Nejenom to. Já ani nevím, kdo jsem já sám.“

Autobus je vysadil před velkým komplexem budov s červenou omítkou, který vypadal jako muzeum zasazené doprostřed

pustiny. Jason si pomyslel, že to tak možná bude: Národní muzeum pustiny. Po poušti foukal chladný vítr. Jason moc nevnímal, co má na sobě, ale teplo v tom nebylo: džíny a tenisky, fialové tričko a tenká černá větrovka.

„Takže rychlokurz pro ty, co ztratili paměť,“ spustil Leo vstřícným tónem, který Jasonovi napověděl, že to moc vstřícné nebude. „Studujeme ‚školu Wilderness‘,“ napsal Leo do vzduchu uvozovky. „Což znamená, že jsme beznadějně případy. Tvá rodina nebo soud nebo bůhví kdo rozhodl, že jsi průšvihář, a tak tě poslal do tohoto milého vězení – pardon, internátní školy – do zapadákov v Nevadě, kde tě naučí takové kousky jako klu-sat deset mil denně mezi kaktusy a plést klobouky ze sedmi-krásek! A za zvláštní odměnu jezdíme na ‚výchovné‘ exkurze s trenérem Hedgem, který udržuje pořádek baseballovou pá-lkou. Už se ti to vybavuje?“

„Ne.“ Jason se s obavami rozhlédl po ostatních studentech. Bylo tu asi tak dvacet kluků a deset holek a nikdo nevypadal na ostříleného kriminálního. Zajímalo by ho, co udělali, že je poslali do školy pro delikventy, a hlavně, proč patří mezi ně.

Leo protočil panenky. „Ty to chceš fakt dohrát až do konce, co? Dobře, tak my tři jsme sem nastoupili tohle pololetí. Držíme pevně při sobě. Uděláš všechno, co řeknu, a dáváš mi zá-kusky a píšeš za mě úkoly –“

„Leo!“ vyštěkla Piper.

„No jo. Tak to poslední ne. Ale *vážně* jsme kamarádi. No, vlastně, Piper je něco víc než kamarádka, posledních pár týdnů –“

„Leo, nech toho!“ Piper zrudla. I Jason cítil, jak mu hoří tvář. Měl pocit, že by si pamatoval, kdyby chodil s holkou jako Piper.

„Ztratil paměť nebo co,“ uvažovala Piper. „Musíme to někomu říct.“

Leo se zakabonil. „Komu, trenéru Hedgeovi? Ten mu ji zkusí vrátit šlupkou do hlavy.“

Trenér stál před skupinou studentů, pokřikoval rozkazy a pískal na píšťalku, aby své svěřence udržel v řadě. Neustále se ale ohlížel na Jasona a mračil se.

„Leo, Jason potřebuje pomoc,“ naléhala Piper. „Má otřes mozku nebo –“

„Hej, Piper.“ Jeden z dalších kluků se odlepil od skupiny, která zamířila do muzea, a přidal se k nim. Vklínil se mezi Jasona a Piper a srazil Lea na zem. „S tou spodinou se nebav. Jsi ve dvojici se mnou, vzpomínáš?“

Ten kluk byl opálený, měl tmavé vlasy, účes jako Superman a úsměv tak zářivý, že by měl na krku nosit výstrahu: NEDÍVAT SE PŘÍMO NA ZUBY! NEBEZPEČÍ TRVALÉ ZTRÁTY ZRAKU! Měl na sobě svetr týmu Dallaských kovbojů, džíny a vysoké boty a usmíval se, jako by byl požehnání pro každou nezletilou delikventku. Jason ho začal okamžitě nenávidět.

„Zmiz, Dylan,“ zavrčela Piper. „Já se neprosila o to, abych s tebou mohla pracovat.“

„Ale jdi. Dneska máš šťastný den!“ Dylan se do ní zavěsil a táhl ji ke vchodu do muzea. Piper k nim přes rameno vyslala zoufalý pohled a v očích jí stálo *Pomoc*.

Leo se zvedl a oprášil se. „Já toho kreténa nesnáším.“ Nabídl Jasonovi z legrace rámě, jako by se i oni měli vydat dovnitř společně. „Jsem Dylan. Jsem tak boží, že bych chtěl chodit sám se sebou, ale nevím jak! Nechceš se mnou chodit aspoň ty? Máš z pekla štěstí!“

„Leo,“ zavrtěl hlavou Jason, „ty jsi číslo.“

„Jo, to říkáš často,“ zašklebil se Leo. „Ale jestli si na mě nevzpomínáš, můžu si zopáknout všechny staré vtípky. Jdeme!“

Jasona napadlo, že pokud je tohle jeho nejlepší kamarád, musel mít dost zoufalý život. Ale stejně se vydal za Leem do muzea.

Procházeli budovou, tu a tam se zastavovali a trenér Hedge přednášel do megafonu, ve kterém zněl střídavě jako sithský lord nebo trousil moudra typu: „Prasátko dělá chro chro.“

Leo tahal z kapes vojenské bundy matičky, šrouby a čisticí drátky k dýmčákům a montoval je dohromady, jako by si musel pořád něčím zaměstnávat ruce.

Jason byl moc rozčilený na to, aby si všiml exponátů, ale viděl, že se týkají Grand Canyonu a kmene Hualapájů, kterému muzeum patřilo.

Pár holek pořád pokukovalo po Piper a Dylanovi a hihňalo se. Jason soudil, že je to populární část třídy. Holky měly na sobě džíny a růžová trička a vrstvu líčidel, že by to stačilo na omítnutí koupelny.

Jedna z nich řekla: „Poslouchej, Piper, tady to vede ten tvůj kmen? Pustí tě dovnitř zadarmo, když předvedeš dešťový taneček?“

Ostatní holky se rozesmály. Dokonce i její takzvaný partner Dylan potlačil úsměv. Piper měla ruce schované v rukávech bundy, ale Jason tušil, že pod nimi zatíná pěsti.

„Můj táta je Čerokéz,“ prohlásila. „Ne Hualapáj. Ale ty bys potřebovala ještě pár mozkových buněk navíc, abys poznala rozdíl, Isabel.“

Isabel hrála překvapenou a vykulila oči, takže vypadala jako sova, která vyfárala z dolu. „Á, pardon! Takže z toho kmene byla tvá *máma*? Jo, tak to bude. Ty svou mámu vlastně ani neznáš.“

Piper se na ni vrhla, ale než stačilo dojít ke rvačce, vyštěkl trenér Hedge: „Klid tam vzadu! Chovejte se slušně, nebo vy-táhnu pálku!“

Skupina se odšourala k dalšímu exponátu, ale holkám to nestačilo.

„Je to fajn, dostat se zas do rezervace?“ zeptala se jedna sladce.

„Tatíček násoska asi nemohl makat,“ politovala ji další.
„Proto je z ní zlodějka.“

Piper si jich nevšímala, ale Jason by je nejradši praštil. Sice si na nic nevzpomínal, ale věděl, že takové lidi nesnáší.

Leo ho chytil za ruku. „Klid. Piper nemá ráda, když se za ni bijeme. A navíc, kdyby se ty holky dozvěděly, jak je to s jejím tátou, hned by se jí klaněly a ječely: „Nejsme tě hodny!““

„Proč? Co je s jejím tátou?“

Leo se nevěřícně zasmál. „Vážně si neděláš legraci? Ty si nepamatuješ, že táta tvé holky –“

„Podívej, moc rád bych si to pamatoval, ale nepamatuju si ani *na ni*, natož na jejího tátu.“

Leo hvízdal. „Páni. Až se vrátíme, *fakt* si musíme promluvit.“

Dostali se na zadní konec výstavní haly, odkud vedly velké skleněné dveře na terasu.

„Tak, holoubci moji,“ spustil trenér Hedge. „Teď uvidíte Grand Canyon. Pokuste se ho nezničit. Ta lávka má unést sedmdesát tryskáčů, takže vy musíte váhy se nemáte čeho bát. Když to půjde, snažte se nestrkat navzájem dolů. Měl bych s tím pak moc papírování.“

Hedge otevřel dveře a všichni se vyhrnuli ven. Rozkládal se před nimi Grand Canyon v celé své kráse. Přes okraj propasti se táhla vyhlídková prosklená lávka ve tvaru podkovy, takže bylo vidět přímo dolů.

„Človče,“ žasl Leo. „To je teda něco.“

Jason mu musel dát za pravdu. Přes ztrátu paměti a pocit, že tam nepatří, na něj výhled udělal dojem.

Kaňon byl větší a širší, než se dá poznat z fotografie. Stáli tak vysoko, že jim ptáci kroužili pod nohama. O sto padesát metrů níž se na dně kaňonu klikatila řeka. Zatímco byli uvnitř, nakučila se na nebi hradba bouřkových mraků a vysílala na útesy stíny jako vzteklé tváře. Kam Jason dohlédl, zařezávaly se do pouště rudé a šedé rokly, jako by se tam vyřadil nějaký šílený bůh s nožem.

Jasona pronikavě zbolelo za očima. *Šílení bohové...* Jak ho to napadlo? Případalo mu, že se dotkl něčeho důležitého – něčeho, o čem by měl vědět. A k tomu ho přepadl neklamný pocit, že mu hrozí nebezpečí.

„Není ti nic?“ změřil si ho Leo. „Nechystáš se hodit dolů šavli, že ne? Protože to bych litoval, že jsem si nevzal foťák.“

Jason se chytil zábradlí. Třásl se a potil, ale s výškami to nemělo co dělat. Zamrkal a bolest za očima odezněla.

„To nic,“ vypravil ze sebe. „Jenom mě zbolela hlava.“

Seshora zaduněl hrom. Studený vítr ho málem srazil na zem.

„Tohle nemůže být normální.“ Leo zamžoural na mračna. „Ta bouřka se drží rovnou nad náma, ale všude kolem je jasno. Záhada, co?“

Jason vzhlédl a viděl, že Leo má pravdu. Temný kruh mraků

se zastavil přímo nad lávkou, ale zbytek oblohy všude kolem byl dokonale jasný. Jason z toho měl nepříjemný pocit.

„Tak, holoubci moji!“ zvolal trenér Hedge. Zamračil se na bouřku, jako by ho taky trápila. „Možná to tu budeme muset zkrátit, takže do práce! A pamatujte si, že odpovídáme v celých větách!“

Hrom opět zaduněl a Jasona zas rozbolela hlava. Netušil, co dělá, ale sáhl si do kapsy a vytáhl minci – zlaté kolečko velikosti půldolaru, ale silnější a ne tak pravidelné. Na jedné straně mince byl vyražen obrázek válečné sekery. Na druhé tvář nějakého chlapíka, ověnčená vavříny. Stálo tam cosi jako IVLIVS.

„Páni, to je zlato?“ zajímal se Leo. „Tos mi neukázal!“

Jason minci schoval a uvažoval o tom, jak k ní asi přišel a proč má tušení, že ji bude brzy potřebovat.

„Nic to není,“ pokrčil rameny. „Jenom mince.“

Leo pokrčil rameny. Možná, že i myšlenky mu musely pořádkem tékat stejně jako ruce. „Pojď,“ pobídl ho. „Jdem plivat přes zábradlí.“

S pracovním listem se moc neobtěžovali. Jednak Jasona rozptylovala ta bouřka a jeho smíšené pocity. A taky neměl ponětí, jak má „uvést jména tří sedimentárních vrstev, které vidíte před sebou“ nebo „popsat dva příklady eroze“.

Leo mu v tom nepomohl. Měl co dělat s výrobou helikoptéry z čističů dýmky.

„Zkouška.“ Vypustil ji. Jason čekal, že se zřítí, ale listy vrtule z drátků se vážně otáčely. Drobnou helikoptéru se dostala až do půlky kaňonu, než ztratila rychlost a zřítela se do prázdna.

„Jak jsi to udělal?“ žasl Jason.

Leo pokrčil rameny. „Koukal bys, kdybych měl ještě pár gumiček.“

„My jsme vážně kamarádi?“ zeptal se Jason.

„Co vím, tak jo.“

„Vážně? Kdy jsme se prvně potkali? O čem jsme mluvili?“

„To bylo...“ Leo se zamračil. „Přesně si to nepamatuju. Mně objevili hyperaktivitu a poruchy pozornosti, člověče. Nemůžeš čekat, že budu nosit v hlavě všechno.“

„Ale já si tě nepamatuju *vůbec*. Nepamatuju si tady nikoho. Co když –“

„Co když máš pravdu a všichni ostatní se pletou?“ napadlo Lea. „Jako že ses tady ráno prostě objevil a my všichni si pamatujem bůhvíco?“

Nějaký tichý hlásek v Jasonově hlavě poznamenal: *Přesně to si myslím.*

Ale znělo to šíleně. Všichni ho tu brali samozřejmě. Všichni se chovali, jako by patřil do třídy – až na trenéra.

„Vezmi ten pracovní list.“ Jason podal papír Leovi. „Hned jsem zpátky.“

Než stačil Leo něco namítnout, vydal se Jason po lávce.

Jejich skupina ji měla sama pro sebe. Možná bylo na turisty ještě brzy nebo je odradilo to divné počasí. Studenti ze školy Wilderness se po dvojicích rozptýlili po lávce. Většina vtipkovala nebo si povídala. Někteří házeli dolů mince. Asi o patnáct metrů dál se Piper pokoušela vyplnit papír s úkoly, ale ten trapný Dylan ji otravoval, dával jí ruku na rameno a blýskal na ni tím svým oslnivým úsměvem. Odstrkovala ho, a když zahlédla Jasona, věnovala mu pohled *Uškrť, prosím tě, toho pitomce.*

Jason jí naznačil, aby počkala. Došel k trenéru Hedgeovi, který se opíral o baseballovou pálku a měřil si bouřkovou mračna.

„Tos udělal ty?“ zeptal se ho Hedge.

Jason o krok couvl. „Co jsem měl udělat?“ Připadalo mu, že se ho trenér zeptal, jestli udělal tu bouřku.

Hedge na něj hleděl a pronikavá očka se mu leskla zpod čepice. „Nezkoušej to na mě, kluku. Co tady děláš a proč mi kazíš práci?“

„Chcete říct... že mě *neznáte*?“ vyhrkl Jason. „Nepatřím mezi vaše studenty?“

Hedge si odfrkl. „Předtím jsem tě v životě neviděl.“

Jasonovi se tak ulevilo, že by se na místě rozbřečel. Aspoň že se nezbláznil. *Vážně* se ocitl na nesprávném místě. „Podívejte se, pane, já nevím, jak jsem se sem dostal. Prostě jsem se probudil ve školním autobuse. Vím jenom to, že sem nepatřím.“

„Tos pochopil správně.“ Hedge ztišil svůj chraplavý hlas do šepotu, jako by Jasonovi svěřoval tajemství. „Umíš to dobře s mlhou, člověče, když jsi všechny ty lidi tady přesvědčil, že tě znají. Jenomže mě neošidíš. Cítím nestvůry už pár dní. Věděl jsem, že tu máme vetřelce, ale z tebe se žádná nestvůra neklube. Vypadáš na polokrevného. Tak co – kdo jsi a odkud jsi přišel?“

Jason nerozuměl většině z toho, co trenér řekl, ale rozhodl se odpovědět upřímně. „Já nevím, kdo jsem. Nemám žádné vzpomínky. Musíte mi pomoci.“

Trenér studoval Jasonovu tvář, jako by se mu pokoušel přečíst myšlenky.

„To mě podrž,“ zamumlal pak. „Mluvíš pravdu.“

„Jistěže ano! A co znamená to všechno s nestvůrami a polokrevnými? To jsou nějaké kódy, nebo co?“

Hedge přimhouřil oči. Něco v Jasonovi zauvažovalo, jestli ten chlapík není prostě jenom šílenec. Ale něco jiného vědělo, že to tak není.

„Koukni, hochu,“ povzdechl si Hedge, „já nevím, kdo jsi. Víím jenom, *co* jsi, a to znamená malér. Teď už vás musím chránit tři místo dvou. Ty jsi ta speciální dodávka? Tak to je?“

„O čem to mluvíte?“

Hedge se podíval na bouřku. Mraky houstly a tmavly, visely přímo nad lávkou.

„Dneska ráno,“ prohlásil Hedge, „jsem dostal zprávu z tábora. Doprovodný tým je na cestě. Prý dorazí vyzvednout speciální dodávku, ale nic víc mi neřekli. Fajn, pomyslel jsem si. Ti dva, co hlídám, jsou dost silní, starší než většina. Víím, že je někdo sleduje. Vycítím ve skupině nestvůru. Asi proto je chtějí z tábora najednou tak rychle vyzvednout. A pak se tu z ničeho nic zjevíš *ty*. Takže ty jsi ta speciální dodávka?“

Jasona zabolelo za očima víc než předtím. *Polokrevní. Tábor. Nestvůry*. Pořád netušil, o čem to Hedge mluví, ale z těch slov se mu skoro zavařil mozek – jako by se snažil zjistit informaci, která tam měla být, ale nebyla.

Zavrával a trenér Hedge ho zachytil. Na tak malého chlapíka měl dlaně jako ocelové kleště. „Tak počkat, holoubku. Říkáš, že si nic nepamatuješ, co? Fajn. Tak tě prostě taky ohlídám, dokud nedorazí ten tým. Necháme to na řediteli, ať si to zjistí sám.“

„Na jakém řediteli?“ zeptal se Jason. „A jaký tábor?“

„Jenom se drž. Posily tu budou brzo. Doufejme, že se nic nestane, než –“

Nad hlavami jim práskl blesk. Zvedl se silný vítr. Pracovní

listy odlétly do Grand Canyonu a celá lávka se otřásla. Žáci ječeli, vrávorali a chytali se zábradlí.

„Že bych to zakřikl?“ zamumlal Hedge. Zaburácel do megafonu: „Všichni dovnitř! Kravička dělá búúú! Pryč z lávky!“

„Říkal jste přece, že ta věc je bezpečná!“ houkl Jason do větru.

„Za normálních poměrů,“ potvrdil Hedge, „ale ty teď nemáme. Honem!“

JASON

Bouře se proměnila na miniaturní hurikán. Nálevkovité mraky se plazily k lávce jako chapadla obří medúzy.

Studenti ječeli a hnali se k budově. Vítr jim rval zápisníky, bundy, čepice a batohy. Jason sklouzl po hladké podlaze.

Leo ztratil rovnováhu a málem se svalil přes zábradlí, ale Jason ho popadl za bundu a stáhl ho zpátky.

„Dík, člověče!“ křikl Leo.

„Běžte, běžte, běžte!“ pobízela je trenér Hedge.

Piper s Dylanem drželi dveře otevřené a postrkovali ostatní dovnitř. Snowboardová bunda Piper divoce vlála, tmavé vlasy se jí draly do obličeje. Jasona napadlo, že musí mrznout, ale vypadala klidná a sebejistá – utěšovala ostatní, že se to spraví, a pobízela je, aby postupovali dál.

Jason, Leo a trenér Hedge se prodírali k nim, ale bylo to jako běžet v pohyblivém písku. Vítr se s nimi pral a tlačil je zpátky.

Dylan a Piper vecpali dovnitř dalšího studenta, ale pak jim dveře vyklouzly z ruky, zabouchly se a uzavřely lávku.

Piper zatáhla za madla. Ti uvnitř bušili do skla, ale dveře se zřejmě zasekly.

„Dylane, pomoz mi!“ houkla Piper.

Dylan jen stál, šklebil se jako idiot, svetr Dallaských kovbojů mu vlál ve větru. Vypadalo to, že si tu bouřku najednou užívá.

„Bohužel, Piper,“ zavrtěl hlavou. „S pomáháním už jsem skončil.“

Máchl zápěstím a Piper odlétla dozadu, narazila do dveří a svezla se na lávku.

„Piper!“ Jason se pokusil vyrazit k ní, ale vítr ho tlačil zpátky a trenér Hedge ho zadržel.

„No tak,“ bránil se Jason. „Pusťte mě!“

„Jasone, Leo, držte se za mnou,“ nařídil trenér. „Tohle je můj boj. Měl jsem poznat, že to je naše nestvůra.“

„Co?“ nechápal Leo. Do tváře ho plácl pracovní list, ale smetl ho. „Jaká nestvůra?“

Trenérovi odlétla čepice. Z kudrnatých vlasů mu vyrážely dvě boule – jako komiksovým postavičkám, když dostanou ránu do hlavy. Napřáhl baseballovou pálku – ale už to nebyla normální pálka. Nějak se proměnila na hrubou palici z větve stromu, ještě s větvičkami a lístky.

Dylan mu věnoval šťastný úsměv šilence. „Ale jdi, *trenéře*. Ať se do mě pustí ten kluk! Na tohle jsi už přece starý. Copak tě právě proto *neuklidili* do téhle pitomé školy? Byl jsem u tebe ve třídě celou dobu, a tys nic nepoznal. Ztrácíš čich, dědku.“

Trenér ze sebe vydal vzteklý zvuk, jako když zamečí koza. „A konec, holoubku. Je po tobě.“

„Myslíš, že dokážeš ochránit tři polokrevné najednou, staríku?“ zasmál se Dylan. „Tak hodně štěstí.“

Dylan ukázal na Lea a toho hned obklopil nálevkovitý mrak. Vylétl z lávky, jako by ho někdo odhodil. Nějak se mu povedlo se ve vzduchu obrátit a praštil sebou o boční stěnu kaňonu. Klouzal dolů a divoce chňapal po nějakém úchytu. Konečně se zachytil tenké římsy asi patnáct metrů pod lávkou a visel tam za špičky prstů.

„Pomoc!“ volal nahoru. „Provaz, prosím! Šňůru na prádlo. Prostě něco!“

Trenér Hedge zaklel a hodil Jasonovi svou palici. „Nevím, kdo jsi, kluku, ale doufám, že jsi dobrý. Zabav tu *věc*“, máchl palcem k Dylanovi, „než vytáhnu Lea.“

„Jak ho vytáhnete?“ nechápal Jason. „Chcete tam zaletět?“

„Zaletět ne. Dolézt.“ Hedge skopl boty a Jason málem dostal infarkt. Trenér neměl chodidla. Měl kopyta – kozí kopyta. A to znamenalo, že ty věci na jeho hlavě nebyly boule, uvědomil si Jason. Byly to rohy.

„Vy jste faun,“ vydechl Jason.

„*Satyr!*“ vyštěkl Hedge. „Faunové jsou římsští. Ale to si řeknem až pak.“

Hedge skočil přes zábradlí. Snesl se na stěnu kaňonu a přistál na ní kopyty napřed. Neuvěřitelně hbitě skákal po útesu, nacházel si úchyty velké jak poštovní známky, vyhýbal se drobným tornádům, která na něj útočila, a postupoval k Leovi.

„No, není to paráda?“ obrátil se Dylan k Jasonovi. „A teď ty, chlapče.“

Jason mrštil palicí vpřed. V tom silném vichru mu to připadalo marné, ale palice letěla přímo na Dylana, dokonce se stočila, když se jí pokusil vyhnout, a praštila ho do hlavy tak tvrdě, až padl na kolena.

Piper nebyla tak omráčená, jak se tvářila. Když se k ní paliče přikutálela, sevřela ji, ale než se s ní stačila rozmáchnout, Dylan se zvedl. Z čela mu tekla krev – *zlatá* krev.

„Dobrý pokus, chlapče.“ Zabodl se pohledem do Jasona.
„Ale budeš se muset zlepšit.“

Lávka se otrásla. Ve skle se objevily vlasové trhlinky. Studenti v muzeu přestali mlátit do dveří. Couvli a v hrůze hleděli ven.

Dylan se rozplynul na dým. Měl stejnou tvář, stejný oslnivý úsměv, ale celé tělo teď tvořila rozvířená černá pára, oči plály jako elektrické jiskry v ožvlém bouřkovém mraku. Roztáhl temná kouřová křídla a vznesl se nad lávku. Kdyby existovali ďábelští andělé, napadlo Jasona, vypadali by přesně takhle.

„Ty jsi *ventus*,“ vyhrkl Jason, i když neměl tušení, odkud to slovo zná. „Duch bouře.“

Dylanův smích zazněl jako tornádo rvoucí střechu. „Jsem rád, že jsem si počkal, polobůžku. O Leovi a Piper vím už pár týdnů. Mohl jsem je zabít, kdy se mi zachtělo. Ale má paní řekla, že přijde třetí – někdo speciální. Štědře mě za tvou smrt odmění!“

Kolem Dylana se snesly dva další trychtýřové mraky a proměnily se na venty – přízračné mladíky s kouřovými křídly a očima, ve kterých se mihotaly blesky.

Piper se držela dole, předstírala, že je omráčená, pořád ale svírala paliči. Obličej měla bledý, přesto věnovala Jasonovi odhodlaný pohled a on ho pochopil: *Zabav je. Já je praštím zezadu.*

Hezká, chytrá a *navíc* ještě odvážná. Jason zalitoval, že si nepamatuje, jak s ní chodil.

Zaťal pěsti a chtěl vyrazit kupředu, ale nedostal se k tomu.

Dylan napřáhl ruku, mezi prsty mu projely elektrické výboje a udeřil Jasona do prsou.

Prásk! Jason zjistil, že leží na zádech. V puse měl pachut', jako by mu tam hořela hliníková fólie. Zvedl hlavu a viděl, že mu doutnají šaty. Blesk mu projel tělem a odhodil pryč levou botu. Prsty měl černé od sazí.

Bouřkové přízraky se chechtaly. Vítr zuřil. Piper ječela, ale všechno to znělo jaksi kovově a vzdáleně.

Koutkem oka uviděl Jason trenéra, jak leze po skále s Leem na zádech. Piper už byla na nohou a zoufale máchala palicí, aby odrazila dva přízraky, ale ty si s ní jen hrály. Palice jimi procházela, jako by tam nebyly. A Dylan, temné okřídlené tornado s očima, se tyčil nad Jasonem.

„Tak dost,“ zachraptěl Jason. Vyškrábal se roztřeseně na nohy a ani nevěděl, koho to víc překvapilo, jestli jeho samého, nebo bouřkové duchy.

„Jak to, žes to přežil?“ Dylanovo tělo zablikalo. „Takový blesk by zabil dvacet lidí!“

„Teď zas já,“ prohlásil Jason.

Sáhl do kapsy a vylovil zlatou minci. Bez přemýšlení ji vyhodil do vzduchu, jako by to dělal už tisíckrát. Chytil ji do dlaně a najednou svíral meč – strašlivě ostrou dvousečnou zbraň. Tvarovaná rukojeť mu dokonale sedla do dlaně a celá ta věc byla zlatá – jílec i čepel.

Dylan zavrčel a couvl. Podíval se na své dva druhy a vyjekl: „Tak co je? Zabijte ho!“

Bouřkové přízraky ten příkaz moc nenadchl, ale vrhly se na Jasona a prsty jim praskaly elektrinou.

Jason se ohnal po prvním duchovi. Jeho čepel jím projela a kouřová postava tvora se rozpadla. Druhý přízrak vypustil blesk, ale Jasonův meč výboj pohltit. Jason zaútočil – jediné

rychlé seknutí a druhý bouřkový přízrak se rozsypal na zlatý prach.

Dylan vztekle zakvílel. Shlédl dolů, jako by čekal, že se jeho druhové znovu zformují, ale zlatý prach se rozptýlil ve větru. „To není možné! *Kdo* jsi, polokrevný?“

Piper Jasonovo chování tak omráčilo, že přestala svírat palici. „Jasone, jak...?“

Pak skočil zpátky na lávku trenér Hedge a složil Lea jako pytel mouky.

„Duchové, děste se mě!“ zaburácel Hedge a zamáchal krátkýma ručkama. Rozhlédl se a došlo mu, že tam zbyl jen Dylan.

„Sakra, kluku!“ vyštěkl na Jasona. „Tys mi žádného nenechal? Mám rád výzvy!“

Leo vstal a těžce oddechoval. Vypadal úplně zničený, ruce mu krvácely od toho, jak se držel ostré skály. „Vy, trenére Superkozo, nebo co jste zač – právě jsem spadl do toho pitomého Grand Canyonu! Jděte se vycpat i s výzvami!“

Dylan na ně zasyčel, ale Jason mu viděl v očích strach. „Ani netušíte, kolik nepřátel jste probudili, polokrevní. Má paní zničí *všechny* polobohy. Tuhle válku *nemůžete* vyhrát.“

Bouře nad nimi se změnila na stoprocentní vichřici. Lávkou se šířily trhliny. Shora se valily provazy deště a Jason se musel sehnout, aby udržel rovnováhu.

V mracích se objevila trhlina – černý a stříbrný vír.

„Má paní mě volá zpátky!“ zaradoval se Dylan. „A ty, polobůžku, půjdeš se mnou!“

Vyrazil po Jasonovi, ale Piper se na něj vrhla zezadu. I když byl z dýmu, nějak se jí povedlo ho chňapnout. Oba se svalili na zem. Leo, Jason a trenér jí vyrazili na pomoc, ale duch vztekle

zaječel. Vyrazil ze sebe nápor vichru, který je všechny strhl dozadu. Jason a Hedge přistáli na zadku. Zlatý meč sklouzl po skle. Leo se praštil zezadu do hlavy, stočil se do klubíčka na bok a omámeně sténal. Piper dopadla nejhůř. Smetlo ji to Dylanovi ze zad, narazila do zábradlí, svezla se přes něj a visela za jednu ruku nad propastí.

Jason se k ní vrhl, ale Dylan zaječel: „Spokojím se s tímhle!“

Popadl Lea za paži, začal stoupat a táhl ho napůl bezvědomého za sebou. Bouře se rozvířila ještě víc a nasávala je nahoru jako vysavač.

„Pomoc!“ křičela Piper. „Pomozte mi někdo!“

Pak sklouzla a s křikem se řítila dolů.

„Jasone, běž!“ křikl Hedge. „Zachraň ji!“

Trenér se vrhl na přízrak jako kozlí bojovník kung-fu – zadržoval kopyty a vyrazil Lea ze spárů ducha. Leo bezpečně dopadl na lávku, ale Dylan místo toho popadl za paži trenéra. Hedge se pokoušel do něj strčit hlavou, kopal ho a nadával mu. Vznegli se do vzduchu a nabírali rychlost.

Trenér Hedge ještě houkl dolů: „Zachraň ji! Já to zvládnu!“

Pak satyr a bouřkový přízrak vystoupali do mraků a zmizeli.

Zachraň ji? pomyslel si Jason. *S ní je přece už konec!*

Ale znovu v něm zvítězily instinkty. Rozběhl se k zábradlí, pomyslel si, že zešílel, a skočil dolů.

Jason se výšek nebál. Báł se toho, že se rozmázne o dno kaňonu o sto padesát metrů níž. Soudil, že nezmůže nic než umřít spolu s Piper, ale připazil a řítit se dolů po hlavě. Stěny kaňonu se kolem něj hnaly jako zrychlený film. Cítil, jako by se mu loupala kůže z tváří.

Za okamžik dohnal Piper, která sebou divoce házela. Chňapl ji kolem pasu, zavřel oči a čekal na smrt. Piper ječela. Jasonovi hvízdal v uších vítr. Napadlo ho, jaké to asi bude – umřít. Dospěl k názoru, že asi nic moc. Přál si, aby ten kaňon byl nekonečný a oni nikdy nenarazili na dno.

Najednou fičení přestalo. Jekot Piper utál přiškrcený vzdech. Jason usoudil, že už musí být mrtví, ale žádný náraz nezaznamenal.

„J-J-Jasone,“ vyrazila ze sebe Piper.

Otevřel oči. Už nepadali. Vznášeli se ve vzduchu asi tak třicet metrů nad řekou.

Pevně Piper svíral a ona se posunula, takže ho taky objímala. Byli těsně u sebe a Piper bušilo srdce tak, že to Jason cítil i přes oblečení.

Dech jí voněl po skořici. Vydechla: „Jak jsi to –“

„Já nic neudělal,“ bránil se. „Asi bych to věděl, kdybych uměl létat...“

Ale pak ho napadlo: *Nevím ani, kdo jsem.*

Představil si, že stoupají. Vyrazili o kus výš, až Piper leknutím vyjekla. Jason poznal, že se vlastně tak docela nevznášejí. Cítil pod nohama tlak, jako by balancovali na vršku gejíru.

„Podpírá nás vzduch,“ usoudil.

„No, tak mu řekni, ať nás podpoří ještě víc! Dostaň nás odsud!“

Jason se podíval dolů. Nejlehčí by bylo lehce se snést na dno kaňonu. Pak se podíval nahoru. Déšť přestal. Bouřkové mraky už nevypadaly tak zle, ale pořád ještě hřmělo a blýskalo se. Neexistovala záruka, že ty přízraky nadobro zmizely. Netušil, co se stalo s trenérem Hedgem. A nechal tam nahoře Lea skoro v bezvědomí.

„Musíme jim pomoci,“ vyhrkla Piper, jako by mu četla myšlenky. „Můžeš –“

„Uvidíme.“ Jason si pomyslel *nahoru* a okamžitě vyrazil k obloze.

Za jiných okolností by ho nadchlo, že umí ovládat vítr, ale teď byl moc otřesený. Jakmile přistáli na lávce, rozběhli se k Leovi.

Piper Lea převrátila a ten zasténal. Vojenskou bundu měl nasáklou deštěm. Kudrnaté vlasy se mu zlatě leskly od toho, jak se válel v prachu nestvůr. Ale aspoň nebyl mrtvý.

„Pitomá... škaredá... koza,“ zamumlal.

„Kam zmizel?“ chtěla vědět Piper.

Leo ukázal přímo nahoru. „Nevrátil se. Řekněte mi, prosím, že mi nezachránil život.“

„Dvakrát,“ přikývl Jason.

Leo zasténal ještě víc. „Co se stalo? Ten chlápek s tornádem, ten zlatý meč... dostal jsem ránu do hlavy. Tím to je, co? Mám halucinace?“

Jason už na meč málem zapomněl. Došel tam, kde ležel, a vzal ho. Čepel byla dobře vyvážená. Sehnul se a hodil ji do vzduchu. Meč se v letu proměnil zpátky v minci a ta mu přistála v dlani.

„Jo,“ zakvílel Leo. „Jasně, halucinace.“

Piper se v promočených šatech roztrásla. „Jasone, ty věci –“ „Ventové,“ doplnil. „Duchové bouře.“

„Jo. Tys vypadal... jako bys je už znal. Kdo jsi?“

Zavrtěl hlavou. „To jsem se vám snažil říct. Já to nevím.“

Bouře se rozplynula. Ostatní studenti ze školy Wilderness v hrůze hleděli skrz skleněné dveře. Bezpečnostní služba se je už snažila otevřít, ale pořád to nešlo.

„Trenér Hedge řekl, že musí chránit tři lidi,“ vzpomněl si Jason. „Asi myslel nás.“

„A ta věc, v kterou se proměnil Dylan...“ Piper se otřásla. „Bože, ani se mi nechce věřit, že mě napadl. Říkal nám... jak, *polobůžci*?“

Leo ležel na zádech a hleděl do nebe. Vypadalo to, že se mu nechce vstávat. „Nevím, co to má znamenat,“ zašeptal. „Ale moc božsky si nepřipadám. Co vy?“

Ozvalo se lupnutí, jako by praskaly suché větvičky, a trhliny v látce se začínaly rozšiřovat.

„Musíme odsud pryč,“ varoval je Jason. „Možná kdyby –“ „Ja-jasně,“ přerušil ho Leo. „Koukni tamhle nahoru a řekni mi, jestli to jsou fakt létající koně.“

Jason si nejdřív pomyslel, že se Leo *vážně* praštil do hlavy trochu moc. Pak uviděl, jak k nim z východu klesá temný obrys – na letadlo moc pomalý, na ptáka moc velký. Když se dostal blíž, proměnil se na párek okřídlených zvířat. Byla šedá, čtyřnohá a vypadala přesně jako koně, až na to, že měla křídla o rozpětí šest metrů. A táhla za sebou jasně barevnou bednu se dvěma koly: vůz.

„Posily,“ vzpomněl si. „Hedge mi řekl, že nás má vyzvednout nějaký doprovodný tým.“

„Doprovodný tým?“ Leo se vyškrábal na nohy.

„A kam nás doprovodí?“ chtěla vědět Piper.

Jason se díval, jak vůz přistál na druhém konci lávky. Létající koně složili křídla a nervózně našlapovali na sklo, jako by cítili, že brzy povolí. Ve voze stáli dva lidé – vysoká světlolvasá dívka, snad o něco starší než Jason, a tlustý kluk s oholenou hlavou a obličejem drsným jako hromada cihel. Oba měli

džíny a oranžová trička a na zádech přehozené štíty. Dívka seskočila, ještě než se vůz zastavil. Vytáhla nůž a rozběhla se k Jasonově skupině, zatímco ten obtloustlý kluk přitáhl koním otěže.

„Kde je?“ chtěla vědět ta holka. V šedých očích měla divoký a trochu děsivý výraz.

„Kde je kdo?“ nechápal Jason.

Zamračila se, jako by tuhle odpověď nebrala. Pak se obrátila na Lea a Piper. „A co Gleeson? Kde je váš ochránce, Gleeson Hedge?“

Trenér se jmenoval křestním Gleeson? Jason by se byl rozesmál, kdyby to dopoledne nebylo tak tajemné a děsivé. Gleeson Hedge: fotbalový trenér, kozel, ochránce polobohů. Jasně. Nakonec, proč ne?

Leo si odkašlal. „Odnesly ho divné tornádové věci.“

„Ventové,“ upřesnil Jason. „Duchové bouře.“

Blondýnka povytáhla obočí. „Myslíš *anemoi thulleai*? Tak je to správně řecky. A kdo jsi ty a co se tu stalo?“

Jason se to snažil vysvětlit, jak nejlíp dokázal, i když bylo těžké čelit tomu pronikavému šedému pohledu. Asi v půlce líčení se k nim přiblížil kluk z vozu. Zastavil se a hleděl na ně se založenýma rukama. Na bicepsu měl vytetovanou duhu, což vypadalo dost divně.

Když Jason skončil, světlovláska se netvářila, že jí to stačilo. „Ne, ne, ne! Ona mi *řekla*, že tady bude. Řekla mi, že když sem dorazím, najdu odpověď.“

„Annabeth,“ zabručel ten holohlavý kluk. „Koukej.“ Ukázal na Jasonovu nohu.

Jason to dávno pustil z hlavy, ale pořád neměl levou botu,

kteřou mu odpálil blesk. Holá noha nebolela, ale vypadala jako kus uhlí.

„Kluk s jednou botou,“ prohlásil plešatec. „On je odpověď.“

„Ne, Butchi,“ stála na svém holka. „To není možné. Byl to podraz.“ Zakabonila se na nebe, jako by provedlo něco zlého. „Co ode mě chcete?“ zaječela. „Co jste s ním provedla?“

Lávka se zatřásla a koně naléhavě zařehkali.

„Annabeth,“ domlouval jí holohlavý Butch, „musíme pryč. Vezmeme tyhle tři do tábora a zjistíme to tam. Ty bouřkové přízraky se můžou vrátit.“

Chvilku ještě zuřila. „Dobře.“ Upřela na Jasona našťvaný pohled. „Vyřešíme to pak.“

Obrátila se na patě a vykročila k vozu.

Piper zavrtěla hlavou. „Co ji to popadlo? Co se děje?“

„To bych taky rád věděl,“ přidal se Leo.

„Musíme vás odtud dostat,“ stál na svém Butch. „Vysvětlím vám to po cestě.“

„S ní nikam nejedu,“ ukázal Jason na blondýnku. „Tváří se, že mě chce zabít.“

Butch zaváhal. „Annabeth je hodná. To zjistíte, až ji poznáte. Měla vizi, dozvěděla se, že sem má přijít a že najde kluka s jednou botou. To měla být odpověď na její problém.“

„Jaký problém?“ zeptala se Piper.

„Hledá jednoho našeho táborníka, už tři dny je nezvěstný,“ vysvětloval Butch. „Je bez sebe strachy. Doufala, že bude tady.“

„Kdo?“ zeptal se Jason.

„Její kluk,“ odpověděl Butch. „Kluk jménem Percy Jackson.“

III

PIPER

Po dopoledni plném bouřkových přízraků, kozích trenérů a létajících kamarádů by měla Piper přijít o rozum. Ale místo toho se jen bála.

Je to začátek, pomyslela si. Přesně, jak slyšela v tom snu.

Stála vzadu ve voze s Leem a Jasonem, holohlavý kluk Butch držel otěže a ta světlolasá holka Annabeth nastavila nějaký bronzový navigační přístroj. Vystoupali nad Grand Canyon a zamířili na východ. Ledový vítr se dral Piper pod bundu. Za nimi se sbíraly další bouřkové mraky.

Vůz se zakymácel a poskočil. Neměl žádné bezpečnostní pásy a vzadu byl otevřený. Piper myslela na to, jestli by ji Jason zase chytil, kdyby vypadla. To ji na tom dopoledni děsilo nejvíc – ne, že Jason umí létat, ale že ji držel v náruči, a přesto si na ni pořád nevzpomínal.

Na tom vztahu pracovala celé pololetí, snažila se, aby ji Jason bral nejen jako kamarádku. Nakonec toho troubu přece jen dotlačila k tomu, že jí dal pusu. Poslední týdny byly nejlepší,

jaké v životě zažila. A pak, před třemi dny, jí všechno zničil sen – ten strašlivý hlas se strašlivými zprávami. Neřekla o něm nikomu, dokonce ani Jasonovi.

A teď nemá ani *jeho*. Jako by mu někdo vymazal paměť a ona se ocitla zase na začátku. Chtělo se jí brečet. Jason stál hned vedle ní: ty nebesky modré oči, nakrátko ostříhané světlé vlasy, roztomilá jizvička na horním rtu. Jeho tvář měla milý a mírný výraz, ale jako vždycky posmutnělý. A teď jen hleděl k obzoru a nevídal si jí.

Kdežto Leo byl otravný jako obvykle. „To je mazec!“ Vyplivl pírko pegase. „Kam to letíme?“

„Na bezpečné místo,“ odpověděla Annabeth. „Na *jediné* bezpečné místo pro lidi jako my. Do Tábora polokrevných.“

„Polokrevných?“ Piper se okamžitě naježila. To slovo nesnášela. Takhle jí říkali dost často – byla napůl Čerokézka, napůl běloška – a nikdy to neznamenal poklonu. „Co je to za pitomý vtíp?“

„Myslí tím, že jsme polobohové,“ vysvětloval Jason. „Napůl bohové, napůl smrtelníci.“

Annabeth se ohlédla. „Vypadá to, že toho víš hodně, Jasone. Ale je to tak, polobohové. Má máma je Athéna, bohyně moudrosti. Tady Butch je syn Iris, bohyně duhy.“

Leo se uchechtl. „Tvá máma je duhová bohyně?“

„Vadí ti to?“ vyštěkl Butch.

„Ne, ne,“ ujistil ho Leo. „Páni, duha. To je ale nářez.“

„Butch je náš nejlepší vozataj,“ prohlásila Annabeth. „S pegasy to umí.“

„A co s duhovými poníky?“ zamumlal Leo.

„Já tě z toho vozu vyhodím,“ pohrozil mu Butch.

„Polobohové,“ ozvala se Piper. „Chceš říct, že jste... Myslíš tím, že jsme –“

Zablesklo se. Vůz se otřásl a Jason vykřikl: „Levé kolo hoří!“

Piper couvla. Přesně tak, kolo hořelo, bílé plameny olizovaly bok vozu.

Zaduněl vítr. Piper se ohlédla a viděla, jak se z mraků formují temné postavy, další bouřkové přízraky, a blíží se k vozu – jenže připomínaly spíš koně než anděly.

Začala: „Proč jsou –“

„*Anemoi* se objevují v různých podobách,“ přerušila ji Annabeth. „Někdy lidských, někdy koňských, podle stupně chaosu. Pořádně se držte. Tohle bude divoká jízda.“

Butch trhl otěžemi. Pegasové nabrali rychlost a vůz se hnal vpřed jako rozmazaná skvrna. Piper vystoupal žaludek až do krku. Před očima se jí zatmělo, a když se jí vrátil zrak, ocitli se na úplně jiném místě.

Nalevo měli chladný šedý oceán. Napravo zasněžená pole, silnice a lesy. Přímo pod nimi se táhlo zelené údolí jako ostrůvek jara, lemovaný ze tří stran zasněženými kopci a na severu vodou. Piper uviděla shluk budov, které připomínaly staré řecké chrámy, velký modrý dům, hřiště, jezero a lezeckou stěnu. Ta vypadala jako v ohni. Ale než stačila vstřebat všechno, co vidí, upadla jim kola a vůz začal klesat.

Annabeth a Butch se ho snažili ovládnout. Pegasové se pokoušeli udržet vůz v letu, ale byli vyčerpaní z té velké rychlosti. Nést vůz a váhu pěti lidí už na ně bylo moc.

„Jezero!“ vykřikla Annabeth. „Zamiřte do jezera!“

Piper si vzpomněla, jak jí kdysi táta řekl, že narazit na hladinu z výšky je stejné jako přistát na betonu.

A pak – *PRÁSK*.

Největší šok byl ten chlad. Ocitla se pod vodou, tak dezorientovaná, že netušila, kde je nahoře.

Měla jen čas si pomyslet: *Toble je pěkně hloupý způsob, jak umřít*. Pak se v zelené tmě objevily tváře dívek s dlouhými černými vlasy a planoucíma žlutýma očima. Usmály se na ni, chytily ji za ramena a táhly ji nahoru.

Vyvlekly ji na břeh, zatímco lapala po dechu a třásla se. O kousek dál stál v jezeře Butch a odřezával zničené postroje pegasů. Koně naštěstí vypadali, že se jim nic nestalo, ale máchali křídly a cákali kolem vody. Jason, Leo a Annabeth už byli na břehu, obklopeni dětmi, které jim dávaly deky a vyptávaly se. Někdo vzal Piper za ruce a pomohl jí vstát. Zřejmě se tu do jezera padalo často, protože hned přiběhli další táborníci s velkými bronzovými věcmi, které vypadaly jako teplomety. Pustili na Piper horký vzduch a za dvě vteřiny měla šaty suché.

Kolem se rojilo nejmíň dvacet táborníků – nejmladším bylo tak devět, nejstarší vypadali jako z vysoké, osmnáct, devatenáct let – a všichni měli oranžová trička jako Annabeth. Piper se ohlédla na vodu a uviděla pod hladinou ty divné holky s vlasy plynoucími v proudu. Zamávaly jí, jako by chtěly říct *Sbohem*, a zmizely v hloubce. Za chvíličku z jezera vyrazil vrak vozu a s vlhkým křupnutím přistál kousek od nich.

„Annabeth!“ Davem se protlačil nějaký kluk s lukem a toulcem na zádech. „Řekl jsem ti, že si ten vůz můžeš *půjčit*, ne zničit!“

„Omlouvám se, Wille,“ povzdechla si Annabeth. „Nechám ho spravit, slibuju.“

Will se zamračil na svůj polámaný vůz. Pak si změřil Piper, Lea a Jasona. „To jsou oni? Nevypadají na třináct. Proč už nebyli dávno určeni?“

„Určení?“ opakoval Leo.

Než to Annabeth stačila vysvětlit, zeptal se Will: „Nějaká stopa po Percym?“

„Ne,“ zavrčela Annabeth.

Táborníci něco sborově zamumlali. Piper netušila, kdo je ten Percy, ale jeho zmizení byl zřejmě malér.

Dopředu se protlačila další holka – vysoká Asiatka s prstýnkou tmavých vlasů, ověšená šperky a dokonale nalíčená. Nějak se jí dařilo vypadat elegantně i v džínách a oranžovém tričku. Podívala se na Lea, zaměřila se na Jasona, ten jí zřejmě stál za pozornost, a na Piper se jen ušklíbala, jako by byla týden stará placinka vytažená z popelnice. Piper tyhle typy znala. S takovými holkami se trápila na škole Wilderness a ve všech ostatních pitomých školách, kam ji táta poslal. Piper hned pochopila, že si do oka nepadnou.

„No,“ prohlásila ta holka, „doufám, že nám stojí za ty potíže.“

Leo si odfrkl. „Páni, tak dík. Co jsme, vaši noví mazlíčci?“

„Teď vážně,“ ozval se Jason. „Co kdybyste nám něco vysvětlili, než nás tu začnete soudit – třeba kde to jsme, proč tu jsme, jak dlouho tu musíme zůstat?“

Piper měla stejné otázky, ale přepadla ji úzkost. *Stojí za ty potíže*. Kdyby tak jen věděli o jejím snu. Oni nemají ponětí...

„Jasone,“ obrátila se k němu Annabeth, „slíbuj, že ti ty otázky zodpovíme. A Drew,“ zamračila se na tu nóbl holku, „všichni polobohové stojí za záchranu. Ale přiznávám, že ta výprava nedopadla tak, jak jsem doufala.“

„Poslouchejte,“ ozvala se Piper, „my jsme se neprosili o to, abyste nás sem vozili.“

Drew ohrnula nos. „Tady po vás taky nikdo netoužil, má milá. To máš vždycky vlasy rozčuchané jako spící jezevec?“

Piper popošla dopředu a chystala se jí jednu vrazit, ale Annabeth zasáhla: „Piper, nech toho.“

Piper ji poslechla. Té načančané holky se nebála ani trochu, ale Annabeth si zneprátelit nechtěla.

„Musíme se postarat o to, aby se ti noví cítili jako doma,“ prohlásila Annabeth s dalším významným pohledem na Drew. „Každému určíme doprovod a provedeme je po táboře. A doufejme, že večer u táboráku budou určeni.“

„Řekl by mi někdo laskavě, co to znamená *být určení*?“ zeptala se Piper.

Najednou všichni zalapali po dechu. Táborníci couvli. Piper nejdřív napadlo, že udělala něco špatně. Pak si uvědomila, že mají tváře zalité zvláštním červeným světlem, jako by za ní někdo zapálil pochodeň. Obrátila se a málem zapomněla dýchat.

Nad Leovou hlavou se vznášel holografický obrázek – plannoucí kladivo.

„Tohle,“ přikývla Annabeth, „znamená určení.“

„Co jsem provedl?“ Leo zacouval k jezeru. Pak se podíval nahoru a vyjekl. „Hoří mi vlasy?“ Přikrčil se, ale ten symbol klesl spolu s ním, houpal se a kýval, takže to vypadalo, že Leo chce něco hlavou napsat do plamenů.

„To nemůže být nic dobrého,“ zamumlal Butch. „To prokletí –“

„Butchi, zavři zobák,“ nařídila mu Annabeth. „Leo, zrovna jsi byl určen –“

„Přihlásil se k tobě bůh,“ přerušil ji Jason. „To je symbol Vulkána, ne?“

Všechny pohledy se k němu obrátily.

„Jasone,“ zeptala se Annabeth opatrně, „jak to víš?“

„To netuším.“

„Vulkána?“ nechápal Leo. „Nechodte na mě se *Star Trekem*, to mě nebere. O čem to mluvíte?“

„Vulkán je římské jméno pro Héfaista,“ vysvětlila Annabeth, „boha kovářů a ohně.“

Ohnivě kladivo se rozplynulo, ale Leo dál máchal do vzduchu, jako by se bál, že ho sleduje. „Bůh *čeho?* Kdo?“

Annabeth se obrátila ke klukovi s lukem. „Wille, vzal bys Lea a provedl ho tady? Představ ho jeho sourozencům ze srubu číslo devět.“

„Jasně, Annabeth.“

„Co je srub číslo devět?“ chtěl vědět Leo. „A já nejsem žádný Vulkán!“

„Tak pojďte, pane Spocku, všechno vám vysvětlím.“ Will mu položil ruku na rameno a nasměroval ho ke srubům.

Annabeth se obrátila zpátky k Jasonovi. Piper obyčejně nesnášela, když si jiné holky prohlížely jejího kluka, ale Annabeth nevypadala, že jí o něj jde. Studovala ho spíš jako nějaký složitý plán. Nakonec mu nařídila: „Natáhni ruku.“

Piper viděla, na co se Annabeth dívá, a vykulila oči.

Jason si po koupeli v jezeře svlékl větrovku. Na vnitřní straně pravého předloktí měl cosi jako tetování. Proč si toho Piper nevšimla dřív? Dívala se mu na ty ruce jistě milionkrát. Ty značky se mu tam nemohly jen tak *objevit*, ale byly výrazné: tucet rovných čar jako čarový kód a přes ně orel s písmeny SPQR.

„Něco takového jsem ještě neviděla,“ podivila se Annabeth. „Kdes k tomu přišel?“

Jason zavrtěl hlavou. „Už mě fakt nebaví pořád to opakovat, ale vážně nevím.“

Ostatní táborníci se tlačili dopředu a snažili se zahlédnout Jasonovy znaky. Zdálo se, že jim na nich něco *pořádne* vadí – jako by znamenaly vyhlášení války.

„Vypadá to, že je máš vypálené do kůže,“ všimla si Annabeth.

„Taky že ano,“ potvrdil Jason. Pak sebou trhl, zřejmě ho zabořila hlava. „Teda... asi ano. Nevzpomínám si.“

Nikdo nic neřekl. Bylo jasné, že táborníci považují Annabeth za vůdkyni. Čekali na její verdikt.

„Musí jít přímo za Cheirónem,“ rozhodla Annabeth. „Drew, byla bys –“

„Jistě.“ Drew se zavěsila do Jasona. „Tudy, zlato. Představím tě našemu řediteli. Je to... *zajímavý* týpek.“ Vyslala k Piper přezíravý pohled a vedla Jasona k velké modré budově na kopci.

Dav se začal rozcházet, až zbyla jen Annabeth a Piper.

„Kdo je Cheirón?“ zeptala se Piper. „A Jason má nějaký malér?“

Annabeth zaváhala. „Dobrá otázka, Piper. Pojď, provedu tě tady. Musíme si promluvit.“

PIPER

Piper brzy došlo, že Annabeth tu exkurzi nedělá s velkým zá-
palem.

Vykládala o všech těch úžasných věcech, které tábor nabízí – o kouzelné lukostřelbě, jízdě na pegasech, lávové stěně, boji s nestvůrami – ale bez nadšení, jako by byla v duchu někde jin-
de. Ukázala jí otevřený jídelní pavilon s výhledem na záliv Long
Island. (Ano, Long Island v New Yorku; *takhle* daleko doletěli
tím vozem.) Vysvětlovala, že Tábor polokrevných je hlavně let-
ní tábor, ale někteří kluci a holky tu zůstávají celý rok a posled-
ní dobou sem přišlo tolik nových dětí, že mají plno i v zimě.

Piper uvažovala, kdo ten tábor vede a jak věděl, že sem s ka-
marády patří. Napadlo ji, jestli tu bude muset zůstat napořád
a jak si povede v těch všech táborových činnostech. Může člo-
věk propadnout z boje s nestvůrami? V hlavě jí vířil milion
otázek, ale při té Annabethině náladě se rozhodla být zticha.

Když vystoupaly na kopec na kraji tábora, Piper se obráti-
la. Naskytl se jí úchvatný výhled do údolí – mohutný pás lesa

na severozápadě, krásná pláž, potok, jezírko, svěží zelená pole a shluk srubů – podivná směs budov, uspořádaných do tvaru řeckého písmene omega, Ω , s obloukem srubů kolem ústředního prostranství a dvěma křídly, táhnoucími se na obě strany. Piper napočítala celkem dvacet stavení. Jedno zářilo zlatě, jiné stříbrně. Další mělo na střeše trávu. Jiné bylo jasně rudé se zátky a ostnatým drátem, další černé s planoucími zelenými pochodněmi vpředu.

Oproti zasněženým kopcům a polím kolem to vypadalo jako jiný svět.

„Údolí je chráněno před očima smrtelníků,“ vykládala Annabeth. „Jak vidíš, ovládá se tu i počasí. Každý srub představuje nějakého řeckého boha – žijí v něm jeho děti.“

Podívala se na Piper, jako by si chtěla ověřit, jak Piper tu zprávu nese.

„Chceš mi říct, že moje máma je bohyně.“

Annabeth přikývla. „Bereš to dost klidně.“

Piper jí nemohla říct, proč. Nemohla přiznat, že tohle všechno jí jen potvrzuje ty divné pocity za spoustu let, hádky s tátou o to, proč nemají doma žádné máminy fotky a proč jí nikdy přesně nevysvětlil, jak a kvůli čemu je opustila. Ale hlavně ji varoval ten sen. *Brzy tě najdou, polobožská*, duněl ten hlas. *Až to udělají, řid' se našimi příkazy. Spolupracuj s námi a tvůj táta možná přežije.*

Piper se roztřeseně nadechla. „Po tom, co se stalo dopoledne, už věřím všemu. Takže kdo je moje máma?“

„To bychom měli brzo zjistit,“ odpověděla Annabeth. „Kolik ti je – patnáct? Bohové se mají k dětem přihlásit do jejich třinácti. Tak to bylo dohodnuté.“

„Dohodnuté?“

„Loni v létě to slíbili... no, to je na dlouhé povídání... ale zavázali se k tomu, že už nebudou své děti ignorovat, přihlásí se k nim, než jim bude třináct. Někdy to trvá déle, ale viděla jsi, jak rychle byl určen Leo, sotva se sem dostal. I tobě by se to mělo stát brzo. Vsadím se, že dneska večer u táborového ohně se nám zjeví znamení.“

Piper uvažovala o tom, jestli se jí nad hlavou objeví velké planoucí kladivo, nebo při její smůle ještě něco trapnějšího. Třeba zářící skunk. Ať je její matka kdokoli, asi se nebude hrdě hlásit k dceři kleptomance s horou problémů. „Proč zrovna do třinácti?“

„Čím jsi starší,“ vysvětlovala Annabeth, „tím spíš si tě nestvůry všimnou a pokusí se tě zabít. Začíná to obvykle kolem třinácti. Proto posíláme do škol ochránce, aby vás hledali a přiváděli do tábora, než bude pozdě.“

„Jako trenér Hedge?“

Annabeth přikývla. „On je – on byl satyr, napůl člověk, napůl kozel. Satyrové pracují pro tábor, hledají polobohy, chrání je a ve správný čas je přivádějí.“

Piper klidně věřila tomu, že trenér Hedge byl napůl kozel. Viděla ho při jídle. Nikdy ho moc v lásce neměla, ale nechtělo se jí věřit, že se obětoval pro jejich záchranu.

„Co se s ním stalo?“ zeptala se. „Když se vznesl tam do mraků... zmizel nadobro?“

„Těžko říct.“ Annabeth se zatvářila mrzutě. „Duchové bouře... s těmi se těžko bojuje. I naše nejlepší zbraně z božského bronzu jimi jen projdou, pokud je nezastihneš nepřipravené.“

„Jasonův meč je rozsekal na prach,“ vzpomněla si Piper.

„Tak to měl štěstí. Když nestvůru správně zasáhneš, můžeš ji zničit, poslat její podstatu zpátky do Tartaru.“

„Do Tartaru?“

„To je velká propast v podsvětí, odkud pocházejí nejhorší nestvůry. Něco jako bezdná ďábelská jáma. Každopádně, když se nestvůry zničí, trvá to obvykle měsíce nebo i roky, než se zase dají dohromady. Ale protože ten duch bouře – Dylan – unikl... No, nevím, proč by toho satyra nechával naživu. Ale Hedge byl ochránce. Věděl, co mu hrozí. Satyrové nemají smrtelné duše. Převtělí se do stromu nebo do květiny nebo tak.“

Piper si zkusila trenéra představit jako trs pořádně naštvaných macešek. Bylo jí z toho ještě hůř.

Hleděla na sruby dole a přepadl ji strach. Hedge zemřel, aby se sem bezpečně dostala. Tam někde dole stojí mámin srub, a to znamená, že má bratry a sestry, další lidi, které musí zradit. *Udělej, co ti řekneme*, nařídil jí ten hlas. *Jinak přijdou strašné následky*. Zastrčila si ruce do podpaží, aby se jí přestaly třást.

„To nic,“ ujišťovala ji Annabeth. „Máš tu přátele. Všichni jsme zažili něco hrozného. Víme, jak ti teď je.“

To těžko, pomyslela si Piper.

„Za minulých pět let mě vyhodili z pěti škol,“ postěžovala si. „Táta už mě pomalu nemá kam dát.“

„Jenom z pěti?“ Neznělo to, že si Annabeth dělá legraci. „Piper, my všichni jsme známí průšviháři. Já v sedmi letech utekla z domu.“

„Vážně?“

„Jasně. Většina z nás trpí poruchami pozornosti nebo dyslexií nebo obojím –“

„Leo je hyperaktivní s poruchami pozornosti,“ vzpomněla si Piper.

„Přesně tak. To proto, že jsme pořád připraveni k boji. Jsme roztěkaní, impulzivní – mezi normální děti nezapadáme. Měla bys slyšet, kolik problémů měl Percy –“ Zakabonila se. „Zkrátka, polobohové mají špatnou pověst. Co ty tvoje problémy?“

Když se Piper na tohle někdo zeptal, obvykle se začala prát, nějak to zamluvila nebo odvedla pozornost jinam. Ale teď se kdovíproč přistihla, že říká pravdu.

„Kradu věci,“ přiznala. „Teda, ne tak úplně kradu...“

„Jsi z chudé rodiny?“

Piper se hořce zasmála. „Ani ne. Dělal jsem to... já nevím, proč. Asi aby si mě táta všiml. Neměl na mě čas, dokud jsem neprovedla nějaký malér.“

Annabeth přikývla. „To chápu. Ale říkáš, že kradeš ne tak úplně? Co to znamená?“

„No... nikdo mi to nikdy nevěří. Policie, učitelé – ani ti okradení. Je jim tak trapně, že zapřou, co se stalo. Ale já doopravdy nekradu. Já prostě o ty věci požádám. A lidi mi je dávají sami. Dokonce i kabriolet BMW. Prostě jsem si o něj řekla. A ten dealer na to: ‚Jistě. Jen si ho vezměte.‘ Pak mu asi došlo, co udělal. A přišla za mnou policie.“

Piper čekala. Byla zvyklá, že jí lidi nevěří, ale když vzhledla, Annabeth jenom přikývla.

„Zajímavé. Kdybys měla božského *otce*, řekla bych, že jsi dítě Herma, boha zlodějů. Ten umí být pěkně přesvědčivý. Ale tvůj otec je smrtelník...“

„Přesně tak,“ souhlasila Piper.

Annabeth nechápavě zavrtěla hlavou. „Tak to pak nevím. Při troše štěstí se k tobě máma večer přihlásí.“

Piper skoro doufala, že se to nestane. Pokud je máma bohyň, bude vědět o tom snu? Bude vědět, co se po Piper žádá? Piper napadlo, jestli olympští bohové sráží vlastní děti bleskem, když zlobí, nebo je svrhnou do podsvětí.

Annabeth si ji prohlížela. Piper se rozhodla, že si musí dávat pozor na jazyk. Annabeth byla hodně bystrá. Pokud někdo odhalí její tajemství...

„Pojď,“ promluvila Annabeth konečně. „Je ještě něco, co musím zkontrolovat.“

Šly dál, až se dostaly k jeskyni poblíž vrcholku kopce. Po zemi se tam válely kosti a staré meče. Louče lemovaly vchod, zakrytý sametovým závěsem s vyšitými hady. Vypadalo to jako scéna pro nějaké zvrácené loutkové divadlo.

„Co je tam?“ chtěla vědět Piper.

Annabeth strčila hlavu dovnitř, pak si vzdychla a zatáhla závěs. „Zatím nic. Žije tu jedna kamarádka. Čekám na ni už pár dní, ale ještě nedorazila.“

„Tvoje kamarádka žije v jeskyni?“

Annabeth se málem usmála. „No, vlastně, její rodina má luxusní byt v Queensu a ona studuje na soukromé dívčí škole v Connecticutu. Ale když je tady v táboře, tak ano, žije v jeskyni. Je naším Orákulem, předpovídá budoucnost. Doufala jsem, že mi pomůže –“

„Najít Percyho,“ uhodla Piper.

Annabeth najednou došla energie, jako by ji v sobě držela, jak nejdéle mohla. Svezla se na skálu a tvářila se tak zoufale, až si Piper připadala trapně, že to vidí.

Přinutila se dívat jinam. Zabloudila pohledem k vrcholku kopce, kde se na obzoru rýsovala jediná borovice. Na nejnižší větvi se něco lesklo – vypadalo to jako chlupatý zlatý kobereček do koupelny.

Ne... kobereček to nebyl. Bylo to ovčí rouno.

Jasně, pomyslela si Piper. Řecký tábor. Mají tu repliku zlatého rouna.

Pak si všimla kmene stromu. Nejdřív jí připadalo, že je omotaný silnými červenými kabely. Jenže ty kabely měly šupiny jako had, nohy s drápy a hadí hlavu se žlutýma očima a kouřícími nozdrami.

„To je – drak,“ zakoktala se. „A *pravé* zlaté rouno?“

Annabeth přikývla, ale bylo jasné, že ji pořádně neposlouchá. Ramena měla svěšená. Promnula si tvář a roztřeseně se nadechla. „Promiň. Jsem trochu unavená.“

„Vypadáš na omdlení,“ přikývla Piper. „Jak dlouho už toho svého kluka hledáš?“

„Tři dny, šest hodin a asi dvacet minut.“

„A vůbec netušíš, co se s ním stalo?“

Annabeth zoufale zavrtěla hlavou. „Byli jsme nadšení, oběma nám už brzy měly začít zimní prázdniny. Sešli jsme se v táboře v úterý, mysleli jsme, že spolu budeme tři týdny. Mělo to být super. Po táborovém ohni mi dal pusu na dobrou noc, šel do svého srubu a ráno prostě zmizel. Prohledali jsme celý tábor. Kontaktovali jeho mámu. Zkoušeli se s ním spojit všemi možnými způsoby. Nic. Prostě je pryč.“

Piper si pomyslela: *Před třemi dny*. Tu noc, kdy měla ten sen. „Jak dlouho jste spolu?“

„Od srpna,“ posteskla si Annabeth. „Od osmnáctého srpna.“

„Tehdy jsem potkala Jasona,“ vzpomínala Piper. „Ale chodíme spolu teprve pár týdnů.“

Annabeth sebou škubla. „Piper, když jsme u toho... Možná by sis měla sednout.“

Piper věděla, že to přijde. Rostla v ní panika, jako by se jí plíce plnily vodou. „Podívej, já vím, co si Jason myslí – že se dneska prostě *objevil* u nás ve škole. Ale tak to není. Zním ho už čtyři měsíce.“

„Piper,“ zavrtěla hlavou Annabeth. „To způsobuje mlha.“

„Cože?“

„Mlha. Takový závoj, který odděluje smrtelný svět od kouzelného. Smrtelné mozky nedokážou zpracovat takové divné věci jako bohy a nestvůry, takže mlha mění skutečnost. Způsobuje, že smrtelníci vidí věci tak, jak je *dokážou* pochopit – třeba že tohle údolí úplně přehlédnou nebo se podívají na draka a vidí jenom hromadu kabelů.“

Piper polkla. „Ne. Sama jsi řekla, že nejsem normální smrtelnice. Jsem polobůh.“

„Může to působit i na polobohy. Viděla jsem to mockrát. Nestvůra pronikne třeba do školy, vydává se za člověka a všichni si *myslí*, že si ho pamatují. Podle nich je tam odjakživa. Mlha dokáže změnit vzpomínky, dokonce stvořit vzpomínky na to, co se nikdy nestalo –“

„Ale Jason není nestvůra!“ stála na svém Piper. „Je to člověk, nebo polobůh, nebo jak se tomu říká. Moje vzpomínky nejsou falešné. Jsou *moc* skutečné. Třeba jak jsme trenéru Hedgeovi zapálili kalhoty. Nebo jak jsme se s Jasonem dívali na meteority na střeše internátu a já toho troubu konečně dotlačila, aby mi dal pusku...“

Přistihla se, jak na Annabeth chrlí zážitky celého pololetí na škole Wilderness. Jason se jí líbil od prvního týdne, kdy se setkali. Choval se k ní moc pěkně, byl trpělivý, snášel dokonce i splašeného Lea a jeho pitomé vtípky. Bral ji takovou, jaká je, a neodsuzoval ji kvůli těm pitomostem, které provedla. Celé hodiny si povídali, dívali se na hvězdy a nakonec – *konečně* – se drželi za ruce. To všechno *nemůže* být zdání.

Annabeth našpulila rty. „Piper, máš mnohem jasnější vzpomínky než většina jiných. To uznávám a nevím, proč to tak je. Ale kdybys ho tak dobře znala –“

„Znám!“

„Tak odkud pochází?“

Piper připadalo, že dostala ránu mezi oči. „Jistě mi to říkal, ale –“

„Nikdy dřív sis nevšimla toho cejchu na ruce? Neřekl ti o svých rodičích nebo kamarádech nebo o minulé škole?“

„Já – já nevím, ale –“

„Piper, jak se jmenuje příjmením?“

V hlavě měla prázdno. Neznala Jasonovo příjmení. Jak je to možné?

Rozbrečela se. Připadala si jako úplný pitomec, ale posadila se na skálu vedle Annabeth a prostě se sesypala. Bylo toho na ni moc. Vážně přijde o *všechno*, co v tom jejím pitomém, mizerném životě za něco stálo?

Ano, řekl jí ten sen. Ano, pokud neuděláš přesně to, co ti nařídíme.

„No tak,“ konejšila ji Annabeth. „My na to přijdeme. Jason je teď tady. Kdo ví? Možná vám to bude fungovat i doopravdy.“

To asi ne, pomyslela si Piper. Pokud ten sen mluvil pravdu, tak ne. Ale nahlas to říct nemohla.

Setřela si slzu z tváře. „Přivedla jsi mě sem, aby mě nikdo neviděl bulit, co?“

Annabeth pokrčila rameny. „Říkala jsem si, že to pro tebe bude těžké. Víím, jaké to je, přijít o přítele.“

„Ale pořád se mi nechce věřit... Já víím, že mezi námi něco bylo. A teď je to prostě pryč, jako by mě ani nepoznával. Pokud se tam vážně dneska jen tak objevil, tak proč? Jak se tam dostal? Proč si na nic nevzpomíná?“

„Dobré otázky,“ pokývala Annabeth hlavou. „Snad nám to řekne Cheirón. Ale nejdřív tě ještě provedu dole. Jsi připravená se vrátit?“

Piper hleděla na tu bláznivou směs srubů v údolí. Její nový domov, rodina, jež by jí měla rozumět – ale brzo to bude jenom další skupina lidí, které zklame, další místo, odkud ji vyhodí. *Zradíš je kvůli nám*, upozornil ji ten hlas. *Nebo přijdeš o všechno.*

Neměla na výběr.

„Ano,“ zalhala. „Jsem připravená.“

Na prostranství mezi sruby hrála skupina táborníků basketbal. Byli to úžasní střelci. Nikdo netrefil rám koše. Skóre naskakovalo po třech bodech.

„Apollónův srub,“ vysvětlovala Annabeth. „Parta vejtaħů, ale mířit umějí – šípy i míči.“

Prošly kolem ústředního koše na oheň, kde spolu šermovali dva kluci.

„Opravdové meče?“ podivila se Piper. „Není to nebezpečné?“

„O to právě jde,“ prohlásila Annabeth. „A tamhle je můj srub. Šestka.“ Kývla k šedé budově s vyřezanou sovou nade dveřmi. Za nimi bylo vidět police na knihy, vystavené zbraně

a podobnou tabuli napojenou na počítač, jaké měli ve škole. Dvě holky tam kreslily mapu, která připomínala bitevní plán.

„Když je řeč o zbraních,“ prohlásila Annabeth, „pojď sem.“

Vedla Piper kolem boku srubu k velké kovové boudě, která vypadala jako skladiště zahradnického nářadí. Annabeth ji odemkla. To, co bylo uvnitř, nemělo se zahradničením nic společného, pokud člověk nechtěl vést válku s rajčaty. Bouda byla obložená nejrůznějšími zbraněmi – od mečů a kopí až k palicím, jako měl trenér Hedge.

„Každý polobůh potřebuje zbraň,“ vysvětlovala Annabeth. „Ty nejlepší jsou od Héfaista, ale i my tu máme docela slušný výběr. Athéna dá hodně na strategii – dbá na to, aby přiřadila správnou zbraň správné osobě. Tak se podívejme...“

Piper neměla náladu vybírat si vražedný nástroj, ale věděla, že se pro ni Annabeth snaží něco udělat.

Annabeth jí podala veliký meč a Piper ho málem neuzvedla.

„Ne,“ zamítly ho hned obě.

Annabeth zapátrala ještě hlouběji v kůlně a vylovila něco dalšího.

„Brokovnice?“ podivila se Piper.

„Mossberg 500.“ Annabeth ji zkusmo natáhla, jako by o nic nešlo. „Neboj se. Lidem to neublíží. Je upravená na střely z božského bronzu, takže zabíjí jenom nestvůry.“

„No, neřekla bych, že se to pro mě hodí,“ zavrtěla hlavou Piper.

„Hm, jasně,“ přisvědčila Annabeth. „Moc nápadné.“

Vrátila brokovnici a začala prohrabávat polici s kušemi, když Piper něco upoutalo v rohu boudy.

„Co je tohle?“ zeptala se. „Nůž?“

Annabeth předmět vzala a odfoukla prach z pouzdra. Ta věc zřejmě že už hezkých pár set let neviděla denní světlo.

„Já ti nevím, Piper.“ Zatvářila se rozpačitě. „Nemyslím, že bys zrovna tohle chtěla. Meče jsou obyčejně lepší.“

„Ty taky používáš nůž.“ Piper ukázala na ten, který měla Annabeth u pasu.

„Ano, ale...“ Annabeth pokrčila rameny. „No, tak se podívej, jestli chceš.“

Pochva byla z odřené černé kůže lemované bronzem. Nic zdobeného, nic nóbl. Hladká dřevěná rukojeť Piper příjemně sedla do ruky. Vytáhla zbraň a objevila trojúhelníkovou čepel, dlouhou necelého půl metru – bronz se blýskal, jako by ho naleštili včera. Hrany byly vražedně ostré. Piper překvapilo, když se uviděla v čepeli. Vypadala starší, vážnější a ne tak vyplašená, jak si připadala.

„Hodí se k tobě,“ připustila Annabeth. „Takové zbrani se říká *parazonium*. Byla hlavně slavnostní, nosili ji vysoce postavení důstojníci v řeckém vojsku. Ukazovala, že člověk, který ji má, je silný a mocný, ale v boji ho dokázala slušně ochránit.“

„Líbí se mi,“ prohlásila Piper. „Proč sis myslela, že není dobrá?“

Annabeth vydechla. „Ten nůž má dlouhou historii. Většina lidí by se ho bála vybrat. Jeho první majitelka... no, moc dobře to s ní nedopadlo. Jmenovala se Helena.“

Piper tyto informace pomalu vstřebávala. „Počkej, ty myslíš tu Helenu? Helenu Trojskou?“

Annabeth přikývla.

Piper se najednou zdálo, že by dýku měla držet v chirurgických rukavicích. „A tohle se tu jen tak válí v kůlně?“

„Máme kolem sebe spoustu starověkých řeckých věcí,“ vykládala Annabeth. „Nejsme tu v muzeu. Takové zbraně jsou k tomu, aby se používaly. Je to naše dědictví polobohů. Tohle byl svatební dar od Meneláose, Helenina prvního manžela. Pojmenovala tu dýku *Katoptris*.“

„A to znamenalo?“

„Zrcadlo,“ odpověděla Annabeth. „Možná proto, že se v ní Helena jediné zhlížela. Myslím, že se do bitvy nikdy nedostala.“

Piper se znovu podívala na čepel. Chvilí na ni hleděl jen její odraz, ale pak se proměnil. V čepeli se objevily plameny a pitvorný obličej, jako by byl vytesaný ze skály. Uslyšela ten smích ze sna. Uviděla otce v řetězech, uvázaného ke sloupu před plápolajícím ohněm.

Pustila dýku na zem.

„Piper?“ Annabeth houkla na apollónovce na hřišti: „Hej, potřebuju tady medika!“

„Ne, to – to nic,“ vypravila ze sebe Piper.

„Vážně?“

„Jasně. To jenom...“ Musela se ovládnout. Třesoucími se prsty zvedla dýku. „Jenom mě to všechno přemohlo. Stalo se toho dneska tolik. Ale... Chci si ten nůž nechat, pokud to nevádí.“

Annabeth zaváhala. Pak zase poslala apollónovce pryč. „Dobře, když myslíš. Zbledla jsi jako stěna. Myslela jsem, že máš nějaký záchvat nebo co.“

„Nic mi není,“ ujistila ji Piper, i když jí pořád divoce bilo srdce. „Je tu v táboře... hm, telefon? Mohla bych zavolat tátovi?“

Annabethiny šedé oči ji znervózňovaly skoro stejně jako ta čepel. Jako by si promýšlela miliony možností najednou, zkoušela číst Piper myšlenky.

„My nemáme povoleny telefony,“ oznámila jí. „Když pobůh zavolá mobilem, většinou tím vyšle signál a dá nestvůrám vědět, kde přesně je. Ale... já ho mám.“ Vytáhla ho z kapsy. „Je to trochu proti pravidlům, ale jestli to zůstane mezi námi...“

Piper si ho vděčně vzala a snažila se, aby se jí netrásly ruce. Poodešla od Annabeth a obrátila se ke společnému prostranství.

Zavolala na tátovo soukromé číslo, i když věděla, jak to dopadne. Hlasová schránka. Zkoušela to tři dny, už od toho snu. Ve škole Wilderness bylo povoleno volat jenom jednou denně a ona to dělala každý večer, ale marně.

S nechutí vyťukala další číslo. Otcova osobní asistentka to vzala hned. „Kancelář pana McLeana.“

„Jane,“ zavrčela Piper se zaťatými zuby. „Kde je táta?“

Jane chvíli mlčela, nejspíš uvažovala, jestli nemá rovnou zavěsit. „Piper, myslela jsem, že ze školy volat nesmíš.“

„Možná nejsem ve škole,“ vyrazila ze sebe Piper. „Možná jsem utekla a žiju s lesními skřítky.“

„Hmm.“ Neznělo to, že by si Jane dělala starosti. „No, vyřídím mu, žes volala.“

„Kde je?“

„Pryč.“

„Vy to nevíte, co?“ Piper ztlumila hlas. Doufala, že Annabeth má dost slušnosti a neposlouchá. „Kdy se uráčíte zavolat policii, Jane? Může mít nějaký malér.“

„Piper, nebudeme z toho dělat mediální cirkus. Jsem si jistá, že s ním nic není. Občas takhle zmizí. A vždycky se vrátí.“

„Takže je to pravda. Vy *vážně* nevíte –“

„Musím končit, Piper,“ vyštěkla Jane. „Měj se ve škole fajn.“
Linka oněměla. Piper zaklela. Vrátila se k Annabeth a podala jí telefon.

„Nevyšlo to?“ zeptala se Annabeth.

Piper neodpověděla. Nechtěla se před ní zase rozbřečet.

Annabeth se podívala na displej a zaváhala. „Ty se jmenuješ McLeanová? Promiň, nic mi do toho není. Ale zní mi to dost povědomě.“

„Je to běžné jméno.“

„Ano, asi ano. Co dělá tvůj táta?“

„Je umělec,“ vyhrkla Piper automaticky. „Indiánský umělec kmene Čerokézů.“

Její standardní odpověď. Nebyla to lež, jen ne celá pravda. Když to někdo slyšel, většinou usoudil, že otec prodává indiánské suvenýry někde ve stánku u cesty v rezervaci. Figurky Sedícího býka, náhrdelníky z mušlí, bloky s indiánským náčelníkem na obalu.

„Aha.“ Annabeth se netvářila, že ji to přesvědčilo, ale telefon schovala. „Je ti dobře? Chceš jít dál?“

Piper si připevnila novou dýku k opasku. Slíbila si, že později, až bude sama, si s ní zkusí zacvičit. „Jasně,“ přikývla. „Chci vidět všechno.“

Všechny sruby byly parádní, ale žádný z nich Piper nepřipadal jako *její*. Žádná planoucí znamení – skunkové ani nic jiného – se jí nad hlavou neobjevila.

Srub číslo osm byl celý ze stříbra a zářil jako měsíční světlo.

„Artemis?“ hádala Piper.

„Ty znáš řeckou mytologii,“ ocenila Annabeth.